

νούλη Ποθητοῦ ο δια ρεάλια τέσσερα ἤτοι νούμερο 4/ καθὼς ἐσιαστήκασιν / ἀνα-
μετάξυν τος τὰ ὁποῖα τέσσερα ρεάλια τὴν τιμὴν τοῦ αὐτοῦ πραμάτου καθο / μολογᾷ
ὁ εἰρημένος μαστρὸ Βασίλης ὁ πούλητῆς πὼς τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας / τοῦ ἄνωθεν
ἀγοραστῆν καὶ κράζεται πληρωμένος καὶ ξεπληρωμένος ὡς ἓνα νᾶσπρο[ν] / καὶ
ἀπὸ τὴν σήμερον τοῦ τὸ παραδίνει εἰς τὰς χεῖρας του μὲ ὅλα του τὰ δικαιώματα καὶ
μὲ / πᾶσαν του ποσσέσον νὰ τὸ κάμη ὡς θέλει καὶ βούλεται ὡς πρᾶμα δικόν του
καὶ ἀγοράν του / καὶ διὰ κανέναν καιρὸν ὁποῦ νὰ ἤθελε εὑρεθῇν τινὰς νὰ δώσῃν
πεῖραξιν ἢ νὰ γυ / ρέψῃν δικαιώματα διὰ τὸ αὐτὸν πρᾶμα ὁμπλιγάρεται ὁ αὐτὸς
πούλητῆς καὶ τὰ / καλάν του νὰ μαντινιέρην καὶ νὰ ντεφεντέρην εἰς πᾶσαν ἐνάντιον
καὶ τὰ ἐξῆς. "Ο / θεν εἰς βεβαίωσιν τῆς παρούσας πούλησίας βάζου καὶ ἀξιόπιστους
μάρτυρες οἱ / ὁποῖοι γράφου ὑπὸ χειρός τος. — —

/ — Γεώργιος ἱερεὺς Ἀμάης καὶ σακελλάριος Ναξίας μάρτυρας. —

/ — Νικόλας ἱερεὺς Τριβιζᾶς μάρτυρας ἄνωθεν —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

382

Ἀγοραπωλησία

φ. 212^τ

/ [.....] Ἰωάννη

Φ 219

/ [+] Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1683/ ἐν μηνὶ Δικεβρίου 23/
εἰς τὸ σπίτιν κα / μοῦ τοῦ ὑπογράφοντος νοτάριου ἐδῶ παρὼν ὁ μαστρὸ Βασίλης
Λεμονίτης καὶ / ἀπὲ τὸ ἄλλο μέρος ὁ γαμπρός του ὁ παπᾶ κὺρ Ἰωάννη Φρανγγου-
λάκης λέγοντας ὁ ἄνω / θεν μαστρὸ Βασίλης πὼς τὸ ἐμισὸν ἀμπέλι ὁποῦ ἔχειν
ἀγορὰ ἀπὲ τὴν κουνιάδαν του τὴν / κερά Λαμπρινή τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὸ μέρος τοῦ
Γύργιου ποῦ ἔναι ἓνα μέ τὸ ἄλλο ἐμισὸν ἀμπέλι ποῦ / ἔχειν ὁ ἄνωθεν ἀφέτη παπᾶς
πουρκὶν ἀπὸ τὸν ἄνωθεν πεθερόν του καὶ ποτὲ πεθεράν / του τῶρα τὴν σήμερον
λέγειν ὁ ἄνωθεν μαστρὸ Βασίλης πὼς ἐπειδὴ καὶ ὁ αὐτὸς γαμπρό / ς του ὁ παπᾶς
καὶ νὰ ἔδωσεν τοῦ μισερ Μιχάλη Μοστράτου τριάντα ρεάλια διὰ πινομήν / ἐδικήν
του τοῦ αὐτοῦ Βασίλη καὶ τῆς πεθερᾶς του τῆς ποτὲ Ἑρήνης ὁποῦ τὰ ἐχρωστού / -
σασιν τοῦ ἄνωθεν Μοστράτου καὶ ἐπῆρε τὸ σκρίτον τος λοιπὸν διὰ τὸ αὐτὸν χρέος
τὰ τριάντα ρεάλια ὁ ρηθεὶς μαστρὸ Βασίλης τοῦ δίνει καὶ παραδίνει του καὶ που / λεῖ
του τὸ ἄνωθεν ἐμισὸν ἀμπέλιν νὰ τὸ ἔχῃν τῆς ἐξουσίας του καὶ νὰ τὸ κάμη ὡς / θέλει
καὶ βούλεται ὡς πρᾶμα ἐδικόν του καὶ ἀγοράν του καὶ ἀπὸ κανέναν νὰ μὴν ἔχῃν

/ καμμιά πείρα / ξιν ἢ / καν / ένα ἐνμπόδιο ὀμπλιγάροντας ὁ αὐτὸς μαστρὸ Βα-
σίλης καὶ τὰ καλὰν του νὰ τὸν / ἐμαντινιέρην καὶ νὰ τὸν ἐντεφεντέρην εἰς πᾶσαν
ἐνάντιον τοῦ αὐτοῦ πραγμάτου / καὶ τὰ ἐξῆς. "Οθεν εἰς βεβαίωσιν ἀπογράφου καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες καὶ / ὁ ἴδιος μαστρὸ Βασίλης εἰς ἀσφάλεια.—

/ — Φρατζῆσκος Βαπτισμένος μάρτυρας ++

/ — Ἰωάννης Μπερνόρος μάρτυρας τὰ ἄνωθε —

/ — Βασίλης Λεμονίτης στέργω —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

383

Σύμβαση μαθητείας

φ. 212^v

/ Φ 219

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1683/ ἐν μηνὶ Δικεβρίου 23 / τὴν
σήμερον [...] / Μαρία θυγάτηρ ποτὲ Νικόλα Μπασμαῶ ὁμάδιν μὲ τὸν υἱὸν τῆς τὸ
Νικόλα [...] / σιν τὸ παιδὶν τῆς τὸν Ἀντώνη ἡγου παιδὶ τῆς αὐτῆς Μαρίας καὶ ἀδέλ-
φιν τοῦ αν[....] / Νικόλα καὶ δώκαν το εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀφέντη παπαῶ κὺρ Ἰωάννη
Φρανγγουλάκην νὰ / ἔχην καὶ νὰ τὸ μαντινιέρην εἰ σὲ ὅλαν του τὰ χρειαζόμενα καὶ
νὰ τῶχην νὰ τὸ μαθαί / νη ὅ,τιν ξέρειν καὶ ὁ αὐτὸς παπαῶς ἡγου ἀπὸ γεωργιοσύνη καὶ
ἀπὸ γράμματα περὸν / ἂν αὐτὸν τὸ παιδὶν ἔχειν νοῦ καὶ πόθον νὰ μάθην καὶ νὰ
εἶναι εἰς τὴν ὑπα / κοὴν τοῦ αὐτοῦ ἀφέντη παπαῶ τὸ ὅποιο τοῦ τὸ δίνου νὰ στέκην μα-
ζί του ἕως / χρόνους πέντε καὶ φινίροντας οἱ πέντε χρόνοι ἂν ἴσως καὶ εἶναι κοντέντον
/ τὸ παιδὶ μὲ τὸν ἀφέντη τὸ παπαῶ καὶ ἀφέντης ὁ παπαῶ μὲ τὸ παιδὶ πάλι νὰ στέκη /
μαζί του ἕως πότε θέλου καὶ οἱ δύο, εἰ δὲ καὶ ἤθελε φύγει τὸ αὐτὸν παιδὶ νὰ / γυ-
ρέψην νὰ πάγην ἄλλοῦ ἢ καὶ μὲ τοὺς ἴδιους ὑπόσχονται οἱ αὐτοὶν ἄνωθεν Μα / ρία
καὶ Νικόλας νὰ πληρώνου καὶ νὰ δώνου τοῦ ἀφέντη τοῦ παπαῶ ὅ,τιν ὁξοδον ἢ / θελεν
ἔχειν καμωμένη ἀπάνω εἰς τὸ αὐτὸν παιδὶ εἰ δὲ καὶ τὸ παιδὶ πάλι ἤθε / λε τύχην
νὰ φύγη ἀπὸ τὸν ἀφέντη τὸν παπαῶ νὰ πάγῃ μὲ ἄλλο κανεὶ οἱ αὐτοὶν νὰ / εἶναι κρατη-
μένοι νὰ τὸ παίρνου ἀπὸ κεῖν νὰ τὸ πηγαίνουν τοῦ ἀφέντη τοῦ παπαῶ μὰ / ἂν ἤθελεν
τύχην νὰ μισέψην ἀπὸ ἐδικήν του γνώμην νὰ μὴν ἀπηλογοῦνται οἱ αὐ / τοὶν τὸ
ὅποιο παιδὶ λέσιν ὅτιν νᾶναι ὡς χρονῶ ἐννέα. "Οθεν καὶ εἰς πλέα / βεβαίωσιν τοῦ
παρόντος συνιβασμοῦ βάζου καὶ ἀλληλογία τῆς ἀφεντίας ρε / ἄλια πέντε ἡγου 5/
ὅποιο βγεῖν ἀπὸ [ἀπὸ] τὸν ἄνωθεν ταιριασμὸν νὰ τὰ ζη / μιοῦται καὶ πάλι τὸ παρὸν
νὰ ἔχην τὸ κῦρος καὶ ἀνέκοπτον.

